

„Vytváří živé představy... skutečný důkaz,
že Jamie McGuire je skvělá vypravěčka.“

Tracey Garvisová Gravesová, *New York Times*
autorka bestselleru *Na ostrově*

Červený vrch

JAMIE MCGUIRE

Autorka bestsellerů *Krásná katastrofa* a *Užíněná katastrofa*

Červený vrch

Červený vrch

JAMIE McGUIRE

Libri
FORTUNA

Original title: Jamie McGuire: RED HILL
Copyright © 2013 by Jamie McGuire
Published by Atria Paperback, A Division of Simon & Schuster, Inc.
Cover design and art by Damonza

Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2014
Translation © Jana Pacnerová, 2014

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri.

www.fortunalibri.cz

Odpovědný redaktor Petr Mikeš
První vydání

Tento román je fikce. Jména, postavy, místa i události a souvislosti zde popisované jsou buď výplodem autorčiny fantazie, nebo jsou alespoň fiktivně použity. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami či událostmi je čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7321-830-0

Věnováno Harmony a jejímu mozku

Ňam Ňam Ňam

Prolog

Scarlet

VAROVÁNÍ BYLO STRUČNÉ – SDĚLENÉ TAKŘKA MIMOCHODEM. „Mrtvoly se podařilo shromáždit a zlikvidovat.“ Rozhlasoví moderátoři pak pronesli pár vtipů a tím to skončilo. Chvilku mi trvalo, než jsem zpracovala, co moderátorka zpráv prve pronesla z reproduktorů mého Chevroletu Suburban: *Konečně*. Nějakému curyšskému vědci se *konečně* podařilo vytvořit něco, co – až dosud – byla pouhá fikce. Celá léta se v rozporu s veškerými etickými kodexy, které jen věda zná, Elias Klein neúspěšně snažil oživit mrtvolu. Býval uváděn jako jeden z nejinteligentnějších lidí světa, a pak byl všem k smíchu. Ale toho dne by se byl stal zločincem, kdyby už nebyl mrtvý.

Tehdy jsem ve zpětném zrcátku sledovala, jak se moje holky hádají na zadním sedadle, a ta dvě slova, jež měla všechno změnit, jsem sotva zaznamenala. Ta dvě slova, kdybych zrovna nepřipomínala Halle, aby nezapomněla dát učitelce papírek s podepsaným potvrzením, že může jet na výlet, by mě přinutila přišlápnout plyn až k podlaze a vyrazit od obrubníku nejvyšší možnou rychlostí.

Mrtvoly. Shromáždit.

Místo toho jsem se soustředila na to, abych potřetí zopakovala, že Andrew, otec holčiček, je dnes vyzvedne ze školy. Pojedou hodinu cesty do Andersonu, městečka, které bývalo naším domovem, a poslechnou si, jak guvernér Bellmon promluví k Andrewovým kolegům hasičům, což se bude fotit do místních novin. Andrew se domníval, že to bude pro holky zábava, a já s ním souhlasila – asi poprvé od té doby, co jsme se rozvedli.

Ačkoliv Andrew většinou postrádal vnímavost, své povinnosti plnil. Bral naše dcery – Jennu, která právě oslavila třinácté narozeniny a byla tak krásná (ale stejnou měrou hloupoučká), že jí to vůbec neprospívalo, a sedmiletou Halle – na bowling, na večere a občas do kina, ale dělal to jen proto, že mu připadalo, že se to patří. Pro Andrewa byl čas strávený s jeho dětmi součástí povinností, ale nebavilo ho to.

Halle mě popadla za hlavu, prudce mi otočila obličej a násilím mi sázela sladké pusy na tváře a přitom jsem jí posunula na čelo tlusté brýle v černých obroučkách. Nevychutnávala jsem si tu chvilku, nechápala jsem, že velmi mnoho věcí, které se ten den odehrají, vytvoří nesmírnou bouři, která nás rozdělí. Halle napůl klusala, napůl poskakovala po pěšině ke školním dveřím a hlasitě si přitom zpívala. Neznala jsem jiného člověka, který by dokázal být nesnesitelně protivný a neodolatelný současně.

Na předním skle se rozprsklo několik kapek vody a já se předklonila, abych líp viděla na příkrov mraků nad námi. Měla jsem dát Halle deštník. Její lehká bunda v jarním dešti neobstojí.

Další zastávka byla u nižší střední školy. Jenna nepřítomně probírala úkol z povinné četby, přičemž posílala textovku klukovi, který byl jejím nejčerstvějším objektem zájmu. Když jsme zastavovaly před školou, znovu jsem jí připomněla, že ji tatínek vyzvedne na obvyklém místě hned poté, co naloží Halle.

„Slyšela jsem to už desetkrát,“ řekla Jenna hlasem o maličko hlubším, než bylo u dívek jejího věku běžné. Podívala se na mě

prázdnýma hnědýma očima. Byla přítomna tělem, ale duchem jen málokdy. Jenna měla divokou představivost, báječně nahodilou, jenže poslední dobou jsem ji nedokázala přimět, aby věnovala pozornost něčemu jinému než svému mobilu. Přivedla jsem ji na svět, když mi bylo teprve dvacet. Prakticky jsme spolu vyrůstaly a já si vůči ní dělala starosti, jestli jsem dělala všechno – nebo vůbec něco – správně: nějak to s ní ale každopádně dopadalo líp, než by se kdo nadál.

„To bylo teprve počtvrté. Když jsi mě tedy slyšela, co jsem říkala?“

Jenna vzdychla a bezvýrazně se zahleděla na svůj telefon. „Táta nás vyzvedne. Na obvyklém místě.“

„A buď hodná k jeho přítelkyni. Posledně jsi prý byla hrubá.“

Jenna ke mně vzhledla. „To byla ta stará přítelkyně. K téhle nové jsem ještě hrubá nebyla.“

Zamračila jsem se. „Říkal mi to teprve před čtrnácti dny.“

Jenna udělala obličej. Nemusely jsme vždycky říkat nahlas, co si myslíme, a já věděla, že si myslí totéž, co se chce říct mně, ale neřeknu to.

Andrew byl děvkař.

Povzdychla jsem si a obrátila jsem se čelem dopředu, přičemž jsem svírala volant tak pevně, až mi zbělely klouby. Nějak mi to pomáhalo držet pusu. Slíbila jsem v duchu svým dětem, když jsem před dvěma roky podepisovala rozvodové papíry: nikdy před nimi nebudu Andrewa pomlouvat. Ani kdyby si to zasloužil... což bylo často.

„Mám tě ráda,“ řekla jsem a sledovala, jak Jenna ramenem otevírá dveře. „Uvidíme se v neděli večer.“

„Jo,“ opáčila Jenna.

„A nebouchej...“

Hlasité prásknutí otráslo chevroletem, jak Jenna zavřela dveře.

„...dveřmi.“ Vzdychla jsem a rozjela se.

Zamířila jsem po Maine Street k nemocnici, kde jsem pracovala a přitom jsem nadále pevně svírala volant a snažila se nenařávat Andrewovi v každé myšlence. Musí seznamovat naše dcery s každou ženskou, se kterou se vyspí víc než jednou? Žádala jsem ho, prosila ho, řvala jsem na něj, ať to nedělá, jenže by to pro něj bylo nepohodlné, nedovolit, aby s ním jeho společné víkendy s dětmi trávil i „dívka týdne“. Nešlo o to, že tu dotyčnou měl od pondělka do pátku. Důležité bylo, pokud ta ženská měla děti, které Jennu a Halle rozptylovaly, Andrew pak mohl využít příležitosti, aby si s ní „povídal“ v ložnici.

Vařila se ve mně krev. Povinnost nepovinnost, byl to hajzl, už když jsem za něj byla vdaná, a teď se z něj stal ještě větší hajzl.

Vecpala jsem Suburban na poslední slušné místo na parkovišti pro zaměstnance a přitom jsem slyšela sirény sanitky, která zajížděla k rampě pohotovostní ambulance a zastavovala tam.

Začala průtrž mračen. Ze rtů mi unikl sten při pohledu na spolupracovníky, vbíhající dovnitř, nemocniční úbory promáčené jen z toho krátkého běhu přes ulici k postrannímu vchodu. Já to měla přes půl bloku.

Zaplat' pámbů, že je pátek.

Zaplat' pámbů, že je pátek.

Zaplat' pámbů, že je pátek.

Zrovna když jsem se chystala vypnout zapalování, zazněla z rádia další zpráva, něco o jakési epidemii v Evropě. Když se na to dívám zpětně, každý už tehdy věděl, co se děje, ale vtipkovalo se o tom tak dlouho, že se nikomu nechtělo uvěřit, že k tomu skutečně došlo. Při všech těch televizních pořadech, komiksech, knihách a filmech o nemrtvých nemělo nikoho překvapovat, že se konečně našel někdo dost chytrý a šílený zároveň, aby se to pokusil proměnit v realitu.

Vím, že konec světa nastal v pátek. Tehdy naposled jsem spatřila své děti.

Kapitola 1

Scarlet

ZTĚŽKA JSEM ODDECHOVALA, KDYŽ ZA MNOU HLASITĚ ZAPADLY tlusté plechové dveře. Rozpažila jsem ruce a nechala odkapávat vodu ze špiček prstů na bílou dlaždicovou podlahu. Můj původně blankytně modrý chirurgický úbor měl teď námořnický odstín, jak byl nasáklý studenou deštovou vodou.

Když jsem udělala krok, vycházely mi z tenisek čvachtavé zvuky. Nic už nemohlo být o moc horší než mokré oblečení a boty; bylo mi, jako bych skočila oblečená do bazénu. Dokonce i spodní kalhotky jsem měla mokré. Jaro začalo teprve před několika dny a přišla studená fronta. Déšť byl ledový jako rampouchy.

Létající rampouchy smrti. *Pchá.* Očividně jsem se nakazila Jenniným dramatickým způsobem označování okolních věcí.

Projela jsem svou jmenovku čtečkou a počkala, až světýlko nad turniketem zezelená a ozve se pisklavé pípnutí, doprovázené hlasitým cvaknutím uvolněného zámku. Musela jsem se do těžkých dveří opřít celou váhou, aby se otevřely, a pak jsem vstoupila do hlavní chodby.

Kolegové na mě vrhali chápavé úsměvy, které částečně zmírnily mé ponížení. Bylo zřejmé, kdo všechno právě dorazil do

služby zhruba ve chvíli, kdy se obloha rozevřela a vychrstla na nás přívál vody.

Schody na chirurgii jsem brala po dvou, vběhla jsem do dámské šatny, svlékla jsem se a převlékla do suchého bleděmodrého chirurgického úboru. Tenisky jsem podržela pod osoušečem rukou, ale jen na pár vteřin. Ostatní rentgenoví laboranti na mě čekali dole. V osm hodin jsme měli vyšetření horní části zažívacího traktu a tenkého střeva, a radiolog, který sloužil tenhle týden, býval značně mrzutý, když jsme ho zdržovali.

Ve stále ještě čvachtajících teniskách jsem se hnala po schodech dolů a zpátky hlavní chodbou na radiologii a cestou jsem mījela dvojité dveře na pohotovost. Chase, příslušník ochranky, na mě zamával, když jsem klusala kolem něj.

„Ahoj, Scarlet,“ usmál se ostýchavě.

Jen jsem kývla, větší starosti než poklábosení mi dělalo, aby byl horní zažívací trakt připravený včas.

„Měla by sis s ním popovídat,“ řekla Christy. Ukázala na Chase, když jsem svištěla kolem ní a její záplavy dlouhých blond lokýnek.

Zavrtěla jsem hlavou a vstoupila na vyšetřovnu. Známý zvuk mých podrážek, lepících se k podlaze, přešel do stejné známého rytmu. To, čím čistili podlahu, mělo zahubit nejhorší bakterie známé lidstvu, ale zanechávalo to po sobě lepivé pozůstatky. Možná aby se nám připomnělo, že to tam je – nebo že podlaha potřebuje znovu vytřít. Vytáhla jsem z horní skříňky lahev baryové kontrastní látky a dolila ji vodou. Znovu jsem lahev zazátkovala a pak ji protřepala, abych smísila prášek s vodou v nechutnou, slizkou pastu, která voněla po banánech. „Nezačínej zase. Už jsem ti řekla, že ne. Vypadá na patnáct.“

„Je mu sedmadvacet, a nebud' taková dračice. Je roztomilý a umírá touhou povídat si s tebou.“

Její uličnický úsměv byl nesnesitelně nakažlivý. „Je to ještě kluk,“ řekla jsem. „Běž za pacientem.“

Christy s úsměvem opustila místnost a já si v duchu opakovala všechno, co mám připravit doktoru Hayesovi na stůl. Panebože, ten byl popudlivý – zvlášť vždycky v pondělí a ještě víc za hnusného počasí.

Měla jsem štěstí, že si na mě docela potrpěl. Jako studentka jsem uklízela radiologům domácnosti. Vydělala jsem si tím slušné peníze a bylo to ideální, protože jsem tehdy měla školu čtyřicet hodin týdně. Doktoři byli v nemocnici drsní, ale pomáhali mi z bryndy víc než kdo jiný, když jsem se rozváděla – nechávali mě brát holky do práce a dávali mi trochu peněz navíc o Vánocích a k narozeninám.

Doktor Hayes mi dobře platil, abych dojížděla do jeho útočiště za městem, na ranč Červený vrch, hodinu a půl cesty do kansaského zapadákov, kde jsem mu jeho starou farmu uklízela. Byla to dlouhá cesta, ale dům plnil svůj účel: žádný mobilní signál. Žádný internet. Žádný dopravní provoz. Žádní sousedé.

Bez pomoci jsem vždycky nacházela dům až na několikátý pokus, dokud Halle nevymyslela písničku o trase. Slyšela jsem v duchu její tenký hlásek, jak zpívá hlasitě a sladce z okna auta.

Po dálnici jedenáct

Pojedeme na západ.

Na sever po raz dva tři

Raz dva tři? Raz dva tři!

Po téhleté dálnici

Přejedeme hranici!

U bílé věže doleva

Ať máma uklidí u pana doktora

U hřbitova nalevo

Bojím, bojím mrtvého!

A hned první doprava!

Takhle je to paráda!

Červený! Vrch! Huráááá!

Potom už jsme tam trefily pokaždé, za slunce i v dešti. Do konce jsem i párkrát prohodila, že by to byl ideální úkryt v případě apokalypsy. Jenna a já jsme byly tak trochu post-apokalyptičtí nadšenci, vždycky jsme v televizi sledovaly filmy o konci světa a naučné televizní pořady o tom, jak by si měl člověk v takovém případě počínat. Nikdy jsme si nedělaly zásoby konzerv ani jsme nebudovaly podzemní nádrže v lesích, ale bylo zábavné pozorovat, kam až jsou ostatní lidé schopni zajít.

Ranč doktora Hayese by byl to nejbezpečnější místo k přežití. Skříňky a spížírna byly vždycky zásobené potravinami a na sklep by mohl být hrdý každý dělostřelec. V mírné pahorkatině byla budova farmy docela nenápadná a ze tří stran ji obklopovala pole pšenice. Červená prašná cesta vedla asi padesát metrů na sever od domu a za ní následovalo další pšeničné pole. Kromě velkého javoru za domem odtud byla vynikající viditelnost na všechny strany. Dobré pro pozorování západů slunce, špatné pro každého, kdo by se sem pokusil nepozorovaně vplížit.

Christy otevřela dveře a čekala, až vstoupí pacientka. Mladá žena se zastavila hned za prahem, hubená, oči zapadlé a unavené. Měla nejmíň deset kilo pod váhu.

„Tohle je Dana Marksová, datum narození dvanáctého devátý osmdesát devět. Souhlasí?“ obrátila se Christy k Daně.

Dana přikývla, šlachy jí přitom napjaly tenkou pokožku na šíji. Pleť měla chorobně šedavou, od ní se odrážely fialové kruhy pod očima.

Christy podala ženě nemocniční košili, volné záhyby tenké modré látky. „Vezměte si tuhle košili tamhle za plentu a svlékněte se do spodních kalhotek. Nemáte na nich nějaké štrasové kamínky nebo tak, že ne?“

Dana s mírně pobaveným výrazem zavrtěla hlavou a zvolna se odebrala za plentu.

Christy vzala film a přistoupila k rentgenovému stolu uprostřed místnosti, kde film zasunula do Buckyho clony, zásuvného plechu mezi povrchem stolu a ovládáním. „Mohla bys aspoň říct ahoj.“

„Ahoj.“

„Ne mně, ty opice. Chaseovi.“

„Pořád ještě o něm mluvíme?“

Christy obrátila oči v sloup. „Ano. Je roztomilý, má dobrou práci, nikdy nebyl ženatý, nemá děti. Už jsem říkala, že je roztomilý? Tolik tmavých vlasů... a ty oči!“

„Jsou hnědé. Jen do toho. Zkus rozvést ty hnědé.“

„Nejsou jen hnědé. Jsou jako zlatohnědý med. Měla bys po něm skočit, dokud máš šanci. Víš, kolik svobodných ženských v nemocnici po něm slintá?“

„To mi starost nedělá.“

Christy se usmála, potřásla hlavou a pak se její výraz změnil, jakmile se ozval její pager. Vzala ho do ruky a podívala se na něj. „Do háje. Musím převést C-rameno z operačního sálu dva k případu doktora Pollarda. Hele, možná budu muset odejít trochu dřív, jdu s Kate na ortodoncii. Myslíš, že bys stihla mou operaci ve tři? Je to pohodička.“

„Co to je?“

„V podstatě jen hlídání C-ramena.“

Mobilní rentgen se C-ramenem, pojmenovaným podle jeho tvaru, ukazoval doktorům, kde se právě uvnitř těla nalézají v reálném čase. Protože přístroj vydával záření, bylo úkolem nás, rentgenových laborantek, stát u něj, postrkovat, tahat a mačkat tlačítko během operace. A taky dbát na to, aby doktor nevystavil pacienta příliš velké dávce záření. Nevadilo mi přístroj obsluhovat, ale ta zatracená věc byla dost těžká. Christy by však pro

mě udělala totéž, takže jsem kývla. „Jasně. Jen mi dej ten pager, než odejdeš.“

Christy se chopila olovené zástěry a zamířila nahoru. „Jsi úžasná. Zapsala jsem Daninu anamnézu na žádanku. Tak zatím! A řekni si Chaseovi o číslo!“

Dana zvolna vyšla z toalety a já ji gestem vyzvala, aby si sedla do křesla vedle stolu.

„Vysvětlil vám doktor tuhle proceduru?“

Dana zavrtěla hlavou. „Vlastně ne.“

Hlavou mi blesklo pár slov. Jak může doktor poslat pacientku na proceduru bez vysvětlení, to přesahovalo mé chápání, a jak se pacientka mohla nezeptat, tomu jsem taky nerozuměla.

„Pořídím několik rentgenových snímků vašeho břicha a pak dojdou pro doktora. Vrátím se, nastavím stůl do vertikální polohy a vy budete stát a pít tenhle kelímek barya,“ ukázala jsem na kelímek, který stál na pultu za mnou, „doušek po doušku, jak bude doktor chtít. Pomocí fluoroskopie bude sledovat, jak baryum putuje vaším jícnem do žaludku. Fluoroskop je v podstatě rentgen, ale místo obrazu pozorujeme videozáznam v reálném čase. Až to bude hotovo, začneme s vyšetřením tenkého střeva. Dopijete baryum a my budeme pořizovat rentgenové snímky, jak vám prochází tenkým střevem.“

Dana se zadívala na kelímek. „Chutná to ošklivě? Hodně často zvracím. Nic v sobě neudržím.“

Žádanka s Christyiny mi poznámkami ležela na pultu vedle prázdných kelímků. Zvedla jsem ji a hledala odpověď na svou další otázku. Daně bylo špatně teprve dva dny. Vzhledla jsem k ní a hodnotila v duchu její vzhled.

„Bylo vám už někdy takhle špatně?“ Místo odpovědi zavrtěla hlavou. „Cestovala jste někam v poslední době?“ Znovu zavrtěla hlavou. „Máte v anamnéze Crohnovu nemoc? Anorexii? Bulimii?“ vyptávala jsem se.

Vztáhla paži dlaní nahoru. Uprostřed předloktí měla dokonalý otisk zubů. Všechny pronikly pokožkou. Hluboké, rudé perforace jí poznamenaly paži v podobě zrcadlově souměrných půlměsíců, ale pohmožděná pokožka kolem kousanců byla dosud neporušená.

Pohlédla jsem jí do očí. „Pes?“

„Opilec,“ zasmála se chabě. „V úterý večer jsem byla na večíрку. Zrovna jsme odcházeli a nějaký pitomec, co se potuloval venku před vchodem, mě prostě popadl za ruku a kousnul. Byl by mi snad vytrhl kus masa, kdyby ho můj přítel nepraštil. Zůstal bez sebe dost dlouho, abychom stihli najít auto a odjet. Včera jsem viděla ve zprávách, že napadl i jiné lidi. Bylo to ve stejnou noc a na stejném sídlišti. Musel to být on.“ Nechala paži klesnout k boku, vypadala vyčerpaně. „Joey je v čekárně... na smrt vyděšený, že mám vzteklinu. Zrovna se vrátil z poslední mise v Afghánistánu. Viděl už kdeco, ale nevydrží poslouchat, jak zvracím.“ Tiše se pro sebe zasmála.

Obdařila jsem ji chlácholivým úsměvem. „Zřejmě je starostlivý. Vyskočte si tady na stůl a lehněte si na záda.“

Dana poslechla, ale potřebovala pomoc. Její kostnaté ruce byly studené jako led.

„Kolik že jste ubyla na váze?“ ptala jsem se, zatímco jsem ji rovnala na stole. Byla jsem si jistá, že jsem Christyinu anamnézu na žádance špatně přečetla.

Dana sebou škubla, když se jí studený, tvrdý stůl přitiskl k pánevní kosti a páteři.

„Přikrývku?“ zeptala jsem se a už jsem z ohřívače vytahovala tlustou, bílou bavlněnou deku.

„Prosím.“ Dana zabroukala, když jsem přes ni přikrývku přehodila. „Mockrát vám děkuju. Jako bych se vůbec nemohla zahřát.“

„Bolest břicha?“

„Ano. Velká.“

„Kolik jste zhubla?“

„Skoro devět kilo.“

„Od úterka?“

Dana zvedla obočí. „Věřte mi, já to vím. Zvlášť proto, že jsem byla už předtím hubená. Vy... nemyslíte, že je to vzteklna... že ne?“ Pokusila se přejít svou poznámku smíchem, ale slyšela jsem z jejího hlasu obavu.

Usmála jsem se. „Kdyby si mysleli, že je to vzteklna, neposílali by vás na vyšetření zažívacího traktu.“

Dana vzdychla a zadívala se do stropu. „Zaplaťpámbů.“

Jakmile jsem uložila Danu, zaměřila objektiv rentgenu a nastavila si techniku, stiskla jsem tlačítko a pak odnesla film ke čtečce. Upírala jsem oči na monitor, zvědavá, zda nemá obstrukci střeva nebo jestli tam neuvidím cizí těleso.

„Copak tam máme, děvče?“ přistoupil ke mně David.

„Nevím. Zhubla za dva dny devět kilo.“

„Nekecej.“

„Nekecám.“

„Chuděra,“ řekl s upřímným soucitem v hlase.

David se mnou sledoval, jak se na obrazovce rozsvítil obraz. Když se objevil snímek Danina břicha, David i já jsme zůstali zděšeně zírat.

David si přiložil prsty k ústům. „*To snad ne.*“

Zvolna jsem přikývla. „Jo.“

David potřásl hlavou. „To jsem ještě nikdy neviděl. Totiž v učebnici ano, ale... pání. To je zlé.“

Obraz na monitoru byl neuvěřitelný. Taky jsem ještě nikdy neviděla nikoho s takovým nálezem. Dokonce jsem si ani nevzpomínala, že bych to někdy viděla v učebnici.

„V rádiu dneska ráno hodně mluvili o tom viru v Německu. Prý se to šíří všude. V televizi to vypadá jako válka. Lidi panikaří v ulicích. Strašidelná věc.“

Zamračila jsem se. „Slyšela jsem to, když jsem ráno vezla holky do školy.“

„Snad si nemyslíš, že to ta pacientka má? Neříkají vlastně přesně, co to je, ale tohle,“ ukázal na monitor, „je nemožné.“

„Víš stejně dobře jako já, že každou chvíli narazíme na něco nového.“

David civěl ještě několik vteřin na obraz, pak kývl a probral se z hlubokého zamyšlení. „Hayes je připravený, až budeš hotová.“

Vzala jsem si olověnou zástěru, vsunula paže do průramků a pak jsem si vzadu zavazovala tkanice cestou do čítárny pro doktora Hayese.

Jak jsem čekala, seděl ve svém křesle před monitorem, potmě, a tiše mluvil do diktafonu. Trpělivě jsem čekala u dveří, až skončí. Pak ke mně vzhlédl.

„Dana Marksová, třidvacet let, přijata s bolestmi v břiše a značným úbytkem na váze od středy. Určitá ztráta vlasů. V anamnéze žádné onemocnění břicha ani srdeční potíže, žádné předchozí břišní operace, žádné předchozí abdominální vyšetření.“

Doktor Hayes si vytáhl snímek, který jsem právě pořídila, a okamžik na něj mžoural. „Jak značný úbytek?“

„Osm a půl kila.“

Zdálo se, že to na něj zapůsobilo jen mírně, dokud se na obrazovce neobjevil snímek. Zbledl. „Panebože.“

„Já vím.“

„Kde byla?“

„V poslední době nikam necestovala, jestli myslíte tohle. Zmínila se, že v úterý večer ji po nějaké oslavě napadl opilec.“

„Tohle je vážné. Vidíte tady ten kruh plynu?“ ukázal na obrazovku. Oči se mu rozjasnily poznáním. „Plyn v portálním venózním řečišti. Podívejte se na ten obrys biliárního traktu. Pozoruhodné.“ Doktor Hayes ožil, ale během necelé vteřiny zvažněl.

„Tohle se moc často nevidá, Scarlet. S touhle pacientkou to dobře nedopadne.“

Potlačila jsem smutek nad Danou. Buď měla těžkou infekci, nebo jí blokovalo či svíralo žíly v útrokách něco jiného. Její střeva byla v podstatě nefunkční a odumírala. Možná má před sebou ještě čtyři dny života. Patrně se u ní pokusí provést akutní operaci, ale nejspíš ji jenom zase zašijí. „Já vím.“

„Kdo je její doktor?“

„Vance.“

„Zavolám mu. Zrušte ten rentgen. Bude potřebovat cétečko.“

Přikývla jsem a pak stála na chodbě, zatímco doktor Hayes tlumeným hlasem telefonicky sděloval svůj nález doktoru Vanceovi.

„Tak dobrá. Jdeme na to,“ řekl pak doktor a vstal z křesla. Oběma nám chvilíčku trvalo, než jsme se v myšlenkách odtrhli od chmurné budoucnosti pacientky. Doktor Hayes mě následoval chodbou k vyšetřovně, kde čekala Dana. „Holky jsou v pořádku?“

Přikývla jsem. „Tenhle víkend jsou u táty. Setkají se s guvernérem.“

„Ó,“ předstíral doktor, že to na něj udělalo dojem. Sám se setkal s guvernérem už několikrát. „Moje holky taky přijedou tenhle víkend domů.“

Usmála jsem se, potěšilo mě to. Od té doby, co se doktor Hayes rozvedl, nejezdily Miranda a Ashley domů na návštěvu už zdaleka tak často, jak by se mu zamlouvalo. Obě byly na vysoké, obě měly vážnou známost a obě byly maminčiny holčičky. K doktorově značné nevoli trávily veškerý volný čas, který jim ponechávali chlapci a studium, obvykle u své matky.

Zastavil se, nadechl, podržel mi otevřené dveře vyšetřovny a pak vstoupil za mnou. Neposkytl mi čas na přípravu před jeho příchodem, takže jsem byla ráda, že se vyšetření zrušilo.

David protřepával lahve s baryem.

„Díky, Davide. Tohle nebudeme potřebovat.“

David přikývl. Protože už viděl snímky, věděl, proč to tak je.

Pomohla jsem Daně posadit se. Upřeně na nás hleděla a oči vidně uvažovala, co se děje.

„Dano,“ začal doktor Hayes, „říkáte, že vaše problémy začaly ve středu ráno?“

„Ano,“ řekla, hlas napjatý rostoucím znepokojením.

Doktor Hayes se zčistajasna zarazil a pak se na Danu usmál, položil ruku na její. „Dnes nebudeme provádět vyšetření horní části zažívacího traktu. Doktor Vance vás místo toho objedná na cétečko. Obléknete se a vrátíte se do čekárny. Brzo by vás měli zavolat. Je tu dneska někdo s vámi?“

„Joey, můj přítel.“

„To je dobře,“ prohlásil doktor a poplácal ji po ruce.

„Bude to dobré?“ pracně se snažila sedět na vyhublém zadku.

Doktor Hayes se usmál tak, jak se v mých představách asi usmíval, když mluvil se svými dcerami. „Dobře se o vás postaráme. Žádné strachy.“

Pomohla jsem Daně sestoupit na podlahu. „Tu košili si nechte na sobě,“ řekla jsem, rychle popadla druhou a podržela ji za ní. „Tuhle si navlékněte zezadu jako župan.“ Vsunula slaboučké paže do průramků a já jí pak pomohla k židli vedle skříněk. „Obujte si střevíce. Hned se vrátím. Jen se snažte uvolnit.“

„Jo,“ řekla Dana a snažila se udělat si pohodlí.

Sebrala jsem její žádanku z pultu a následovala doktora do pracovny.

Jakmile jsme byli z doslechu, doktor Hayes se ke mně obrátil. „Snažte se ji trochu přimět k řeči. Pokuste se z ní ještě něco vytáhnout.“

„Můžu to zkusit. Jediná mimořádná věc, o které se zmínila, bylo to kousnutí.“

„Víte jistě, že to nebylo zvíře?“

Pokrčila jsem ramený. „Říkala, že to byl nějaký opilý chlap. Vypadá to na infekci.“

Doktor Hayes se znovu zadíval na Danin abnormální nález. „Je to moc zlé. Působí jako milá holka.“

Vážně jsem přikývla. David a já jsme si vyměnili pohled a já se pak nadechla a v duchu jsem se připravovala odnést to přetěžké tajemství zpátky na vyšetřovnu. Tajit před ní její vlastní smrt mi připadalo jako zrada, i když jsme se sotva znaly.

Moje tenisky vydaly trhavý zvuk, jak se odlepily od podlahy. „Můžeme?“ zeptala jsem se s veselým úsměvem.